

Patolog gir liv til tangentene

Når julen ringes inn, har Solveig Norheim Andersen rukket å akkompagnere et kor der mange leger synger, og dessuten har hun fulgt Adventssangerne på konsertturné midt i beste julestri.

Livet er mer...

Tips oss om utenomfaglige aktiviteter på telefaks 23 10 90 40 eller e-post: tidsskriftet@legeforeningen.no

Som hos hovmesteren og hans Sophie blir det «same procedure as last year» for Solveig Norheim Andersen, som siden 1996 har utført sin legegjerning ved Akershus universitetssykehus, patologisk-anatomisk avdeling, de siste to år som avdelingsoverlege. Tradisjonen inkluderer to faste kirkekonsserter i Drøbak etter «pyntetid» lille julaften med Frogn og Nesodden kammerkor, der hun står for klaverakkompagnementet. Doktor Gunnar Bjerknes Haugen hever som vanlig taktstokken for koret, som teller en tredel leger.

Repertoaret er stort sett det samme fra år til år – det er slik publikum vil ha det. Hennes egen favoritt? Hun holder en knapp på Marianne Andersens solonumre, kanskje særlig i Mozarts vakre *Laudate dominum*.

La freden senke seg

Tanken bak disse årlige konsertene er at publikum kan komme når det lir mot julenatt, og hjemmet står ferdig pyntet. Ha en rolig stund i kirken, la freden synke inn.

– Da blir det liten tid til egne juleforberedelser?

– Vi har stort sett pleid å feire julaften hos mormor eller svigerinne. Derfor har det gått greit, selv om fjoråret var en stri tøm med snøstorm hjem fra Frogn kirke. Det var ubrøytede veier tilbake til Fjellhamar i Lørenskog, der vi har bodd siden jeg giftet meg for 27 år siden, og med retur klokken halv to på natten. Men i år skal alle være hjemme hos oss julaften, og derfor prøvde jeg å skygge unna. Da foreslo dirigenten at mannen min kunne bli med, ta med seg fløyten og komplettere den kunstneriske opplevelsen. For at det ikke skal bli for travelt har jeg tatt meg fri noen dager fra jobben, så det skal nok gå greit.

– Det jeg liker aller best med koret, er samspillet, at vi inspirerer hverandre, sier Solveig Norheim Andersen. Det samme opplever hun til gagns når hun noen hektiske uker i desember turnerer med Adventssangerne, et blandet voksenkor utgått fra adventstidsamfunnet. De holder konsserter til inntekt for humanitære formål.

– Adventssangerne er nok det siste koret som Sverre Valen (77) dirigerer; det er hans hjertebarn, lyder diagnosen.

– Vakre sanger som forener solist, kor, fløyte og klaver er det jeg liker aller best, sier Solveig Norheim Andersen som er tradisjonen tro i adventstiden. Foto K. Ronge

«Fast SiA-pianist»

Solveig Norheim Andersens eget hjerte banker for arbeidsplassen i hjemkommunen. Da det tidligere sentralsykehuset offisielt skulle markere sin status som universitetssykehus i fjor høst, ble et flygel innviet samtidig, og det var skaffet på patologens initiativ.

– Flygelet var eid av en bekjent som trengte penger til husbygging, og administrasjonen fant midlene. Siden har flygelet hatt sin egen plass i auditoriet.

«Hun er fast SiA-pianist,» sier kolleger, som nekter å gi slipp på innarbeidet navnebruk: – Joda, det er blitt noen oppdrag ved høytidelige anledninger; når ansatte har gått over i pensjonistenes rekke, eller når de fyller år. Det er hyggelig. De siste årene har jeg også spilt i en trio sammen med mannen min på fløyte og Bjørn Lind (82), pensjonert anestesilege, på cello. Vi har det veldig moro. Dessuten øver jeg jevnt med den yngste sønnen min. Han er 11, spiller fiolin og synes som sin mor at det er morsomst å spille sammen med andre.

Eldstesønnen er 21 år, student og amatørmusiker med trompet som instrument. – De tre «gutta» mine viser stor forståelse for hobbyen min, smiler pianisten.

Valgets kval

– For meg er det slik at $1 + 1 = 3$. Derfor liker jeg aller best å akkompagnere, mer enn å spille solo, sier kvinnen som ikke legger skjul på at valget mellom å satse på en musikalsk eller medisinsk karriere var vanskelig. Ja, hun tok endatil pause i ett år i løpet av studietiden for å øve mer intensivt.

– Jeg har spilt piano siden jeg var fem år. Faren min oppmuntret meg veldig, og jeg deltok i noen konkurranser med godt resultat, forteller Norheim Andersen. – Men etter hvert tenkte jeg at det finnes så mange yrkespianister, og noen av dem har

valgt å bli musikere selv om de er ganske så middelmådige. Siden jeg ikke har særlig skarpe albuer, fant jeg ut at jeg kunne gjøre bedre nytte som doktor. Etter 15 år ved Rikshospitalet, blant annet som stipendiat, havnet jeg her ved hjemfylkets sykehus.

Doktorgradsarbeidet fra 1999 handlet om genetiske og immunologiske markører ved kolorektal kreft. Den selvvalgte forelesningen var om Franz Schuberts liv, musikk og sykdommer, og under disputasen spilte hun selv en av hans impromptuer.

Om hun skulle bli indremedisiner, patolog eller allmennpraktiker, følte faktisk som en enklere avgjørelse fordi hun tidlig var fascinert av patologi. Når først beslutningen var tatt, ble det desto mer givende å musisere på hobbybasis.

Nå er det vanskelig å ha faste spilletimer ved siden av en travel yrkes- og familiehverdag.

– Det er hyggelig med alle oppdrag, men i det daglige går det mest i å akkompagnere yngstemann på hjemmebane.

Adventstidens musikalske favoritt? Hun må tenke seg om: – Det må bli *O helga natt* av Adam. Da har vi det moro. Da blir det julestemning!

– Kari Ronge, Tidsskriftet
kari.ronge@legeforeningen.no